

нея до дваѣсетъ и двѣ хиляды души. Самъ си Авессаломъ бѣгаше възседналь на кѣтьрь, и когато той прѣпускаше бърже подъ единъ голѣмъ и кичастъ дрѣнь, косата му са заплете въ клоньете на дрѣньтъ, кагъртъ минж подъ него, а той обвиснж. (Царс. в. *iv*. 6—9.).

§. 126. *Авессаломъ са убива.*

Единъ войнъ видѣ Авессалома обвисналь и не посмѣи да подигне ржка на него, но извѣсти на Іоава, а той съ мьманье му рече : Трѣбаше да убиешъ нечестивыйтъ момькъ. — Но царьтъ, отговори прьвыйтъ, предъ мене ти зарьча да не убивашъ сына му. — Азь, рече Іоавъ, нѣма да го оставж. — Тозъ часъ зе три стрѣлы и гы заби въ гърдытъ на Авессалома. И докато Авессаломъ още трептѣше обвисналь на дрѣньтъ, орженосцытъ на Іоава го нападнххх и добихж. (Царс. в. *iv*. 10—28.)

§. 127. *Давидъ оплаква загубата на сына си.*

Въ туй врѣме Давидъ сѣдѣше у градскытъ врата и чакаше крайтъ на сраженіето, и най са безпокоѣше за животътъ на сына си. А когато му дойде извѣстіе че враговетѣ са надвихж и че Авессаломъ са уби, той не само не са зарадва за побѣдата, но и безмѣрна скърбь осѣти за смъртьта на сына си, и като са покачи на горницата на вратата плачѣше и нареждаше : „Сыне мой Авессаломе ! Авессаломе сыне мой ! по добрѣ да бѣхъ азъ умрѣль на мѣето тебе ! Авессаломе, сыне мой !“ (Царс. в. *ii*. 18.).